

AÇIK ARTIRMA

Turgay Yıldırım

- Hâlâ pencerenin önünde bekliyordu. Gözleri günlerdir bahçedeki patikadaydı. Sokak kapısının çingırağı çaldığında babası elinde çantasıyla göründü sonunda. Göz göze geldiklerinde nefesi hızlandı ve hemen oradan uzaklaştı.

Babası çantasını ve ceketini portmantoya asıp kravatını gevşetti. Banyoya girip çıktı hızla. Ellerini kurulayıp pencere kenarındaki koltuğa oturduğunda Orhan salonun uzak köşesine sinmiş yan yan babasına bakıyordu.

Neden sonra “Sen bu bisikleti gerçekten istiyor musun?” diye sordu babası.

Tuhaftı, zira kaybolan porselen kumbaradan sonra sesi ilke kez bu kadar yumuşaktı, şüphelendi Orhan. Babasının sorusunu cevapsız bırakırken gözlerini devirdi.

“Bak ne diyeceğim, ay sonunda resim sergisi olacakmış.”

Dinlemek istemese de babası konuşmaya devam ediyordu.

“Sergide dereceye giren on resim açık artırmayla satılacakmış.”

Sergiyi biliyordu. Oflayıp puflarken “Zaten iyi resim çizemiyorum, bana ne ki!” diye geçirdi içinden. “Babam alay ediyor benle. Zaten alacağı da altı üstü bir bisiklet!”

“En azından sergide yer almış olur. Bak burası kesin.” dedi babası gülümseyerek. Bu da tuhaftı, çünkü günlerdir babasının yüzündeki ilk gülümsemeydi bu.

Orhan “Saçmalıyor işte, saç-ma-lı-yor!” diye mırıldanırken daha fazla dayanamadı.

“Offfff! Baba!” deyip ayaklarını yere vura vura odasına çıktı.

Yatağına uzanmış bakışları tavandayken annesi kapıyı vurup içeri girdi. Yanına oturup babasının sadece onu düşündüğünü, porselen kumbaradan dolayı ona biraz kızdığını ama şimdi geçtiğini, sergiye katılmasını da yine onun iyiliği için istediğini anlattı. “Anlaştık mı?” dedi son olarak da.

“Yemek hazır, hadi aşağı inelim.”

Vakit epey geçmiş olmalıydı. Hava çoktan kararmıştı. Masada her zamanki yerine, annesinin karşısına geçip oturdu. Bakışları önündeki çorbadaydı. Kaşının ucuyla birkaç kez içiyormuş gibi yaptı. Kâseyi kenara itip tabağını önüne çekti. Biftekten küçük parçalar koparıp ağzına attı ama yarısı bitmeden masadan kalktı. Yine salonun uzak köşesindeki koltuğa gömülüp yere bakmaya başladı. Babası o akşam resim konusunu bir daha açmadı, Orhan da sormadı.

Sabah her zamanki vaktinde okula giderken gövdesi geniş bir ağaçta sergi afişini görünce yumruklarını sıktı. Ağaca tırmanıp afişi parçalayabilirdi ama bakışlarını kaçırdı. Adımları hızlandırdı ve her şey geride kaldı. Ertesi gün ve sonraki günler de yoluna çıktı afiş. Koşarcasına yanından geçip gitti. Yeni hafta başlarken afişin yerinde olmadığını gördü. Yırtılmış, kenarından küçük bir parça kalmıştı. Bu parçayı koparıp çantasının ön cebine koydu.

O gün okul dönüşü hemen odasına girdi. Raftan büyük boy resim kâğıtlarını çıkarıp yere bıraktı. Sulu boya takımıyla fırçalarını hemen yanına koydu. Mutfaktan bardağa su doldurup geldi. Ne çizeceğini düşünürken rastgele fırça darbeleri ile kâğıdı boyadı. Ne olduğu belirsiz şekilleri bir şeye benzetmeye çalıştı. Derken bakışları mavi gökyüzünde salınan beyaz buluta sabitlendi. Kâğıda yaklaştı iyice. Parmakları bulutun yumuşak beyaz yüzeyine değdi. Diğer elini attığında havada süzölmeye başladı. Uzakta gördüğü küçük yeşil otların üzerine geldiğinde ellerini bıraktı. Yerdeydi şimdi. Yürürken bastığı yerlerde yeni yeni yeşil çimenler belirdi. İnce yapraklı çam ağaçları her bir adımda biraz daha boy atıyordu. Uzaklardan alaca bir keçi, bazen kahverengi bir karaca, bazen beyaz bir tavşan, bazen de küçücük bir oğlak koşarak ona doğru geliyordu. Yolun sonunda nokta kadar siyahlık, birkaç adım sonra kulübeye dönüştüğünde yorgunluktan ya da soğuktan titremeye başladı ve gözlerini açtı. Serin zeminde uyuya kalmıştı. Gözlerini ovup derin bir nefes aldı. İyice bir gerindi. Ayağa kalkarken yerdeki resim kâğıdına takıldı gözü. Ağaçlar, yeşil sarmaşıklar, çiçekler, ismini bilmediği sayısız bitkiler, koyunlar, oğlaklar, keçiler, inekler, geyikler... Pencereden içeri vuran gün ışığında gözler parlıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı.

Ertesi günlerde okuldaki saatler bir türlü geçmek bilmedi. Tek isteği bir an önce eve dönmektir. Son ders zili çaldığı gibi sınıftan koşarak çıkıyordu. Sonra da doğruca eve gidip odasına kapanıyordu. İlk gün resmi incelerken kulübeyi yeniden gördüğünde usulca kapısını aralayıp içeri girdi. Gözleri kocaman, kepçe kulaklı, onun yaşlarında bir çocuk gevrek bir gülümsemeye onu karşıladı.

“Ben de seni bekliyordum, bahçe kapısına kadar gelip geri gittiğinden beri.”

“Demek içerdeydin...”

“Burada yaşıyorum. Adım Ali.”

“Benim de Orhan.”

“Biliyorum. Gel bak sana neler göstereceğim.”

Kulübenin köşesine geçip oyun oynamaya başladılar. Ağaç parçalarından şekiller yaptılar. Tek tek bitkilerin isimlerini saydılar. Hepsini ezberliyordu. Ormanda yaşayan hayvanları konuştular. Adını bilmediği ağaçların arasına gizlenmiş sayısız canlı. Ali’yi dinlerken zamanın nasıl geçtiğini anlayamadı. Masanın üzerindeki porselen kumbarası Margolis’i görmedi bile. Derken hava kararır ve artık gitmesi gerekiyordu.

Gözlerini açtığı anda üzerine battaniye örtülmüş hâlde yerde yatıyordu. Ansiklopediler ve kitaplar etrafa saçılmıştı ama hiçbirini toplamadı.

Ertesi günlerde Ali bir gün göle götürdü onu, bir gün büyük bir dağa yürüyüşe. Kulübede oynarken bir yandan da vahşi hayvanları anlattı. Farklı bir yere gitmek istediğini söyleyince “Hadi gidelim.” dedi Ali ve birkaç saniye içinde istedikleri yerde oldular.

Bir akşam babası yemekte resminin hazır olup olmadığını sordu. Çünkü sergi yarından sonraki gündü. Söyleyecek bir söz bulamadı. Babası cevap vermesini beklemeden “Odana geçelim de resmine bir bakalım.” deyiverdi.

Onu engellemek için arkasından koştu ama yapacak bir şey yoktu. Belli belirsiz bir sesle “Şey... Hazır değil aslında.” diyebilirdi ancak.

Odada sulu boyaların, fırçaların, kitap ve ansiklopedilerin etrafa saçıldığını görse de babası kızmadı. Tuhaftı bu.

Eğilip resme uzun uzun bakmaya başladı. Ağaçlara, yeşilin tonlarına, dağın yamacında otlayan keçilere, bir kayanın ardında sinsice bekleyen kurda. Köşede hareketsiz duran kirpiye uzanıp parmak uçlarıyla dokundu ama neyse ki Ali’yi görmedi.

Sadece “Sergiye birlikte gidebiliriz değil mi?” diye sordu.

Babasının sorusuna dalgın dalgın “Olur.” dedi.

Gözüne uyku girmiyordu. Hiçbir şeye dokunamadı. Resmin başına geçemedi. Sergi sabahı annesi odasına gelip kahvaltıya çağırdığında normalden farklı olarak kahvaltıda babası da vardı. Yemeğini çabucak bitirip sessizce odasına geçerek yatağına uzandı. Elleri göğsünde bağlı, tavana bakarken babası kapıdan başını uzattı.

“Oğlum, geç kalacağız.”

“Tamam baba.”

Yerden resmi alırken parmak uçlarıyla tuttu. Sanki düşürecek gibiydi. Derken küçük bir kâğıt parçası havada uçtu. Çantasına koyduğu afişin parçası süzülerek yere düştü.

Merdivenlerden aşağı indi. Ayaklarını sürüyerek bahçeye çıktı. Arabanın kapısını açıp resmi arka koltuğa bırakarak babasının yanına oturdu. Hiç sesi çıkmıyordu.

“Sahi bisiklet ne olacak? Amaaan, benim resmimi seçecek değıller ya!” dedi kendi kendine. Hem resim ona kalırsa Ali’yle dilediğı kadar oynayabilirdi. Yüzü düştü ama hemen sonra gülümsedi. Babası yüzünün düştüğünü de gülümsediğini de görmedi.

Serginin başlamasına bir saat kala salona girdiler. Görevliye kaydettiler resmi teslim ettiler. Sınıf arkadaşlarıyla uzaktan selamlaştı. Hiçbiriyle konuşmadı. Vakit geldiğinde babasıyla sergiyi dolaşmaya başladı.

Bir sürü resim sıralanmıştı. Kimisi resim kâğıdında, kimisi tuvalde, kimisi sulu boya, kimisi pastel, kimisi yağlı boya. Sıkılmaya başladığı sırada köşede tek başına duran resmini görünce kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Gözlerini kaçırdı hemen, ters yöne yürüyüp başka bir resme baktı. Babasının omzuna dokunmasıyla irkildi. Tuhaftı ama babasının yanında olması onu rahatlatmıştı.

Bir anons duyuldu. Seçilen resimlerin açık artırma zamanını gelmişti. Kendilerine üçüncü sırada bir yer buldular. Herkesin elindeki küçük flamadan bir tane de babasında vardı. Sallayıp ara ara dizine vuruyordu.

Ve ahşap şövalde ilk resim sahne aldı. Satış gerekşince onu götürüp ikincisini getirdiler. Onuncu resim sahne aldığında gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Onun resmi, işte orada duruyordu!

Satılan dokuz resmin kimi bisiklet alacak kadardı, kimi eksik kalmıştı. Belki babam tamamlar, diye düşündü. Onun resmi için yapılacak açık artırmının başladığı anons edilince flamalar bir indi bir kalktı. Ekranı baktığında bisikleti alabileceğini anladı. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Gözlerini kapadığı anda ormanda sık ağaçların arasında koşmaya başladı. Uzakta gördüğü kulübeyi hemen tanıdı. Giriş kapısına birkaç adım kala adımları yavaşladı. Usulca içeri girdiğinde Ali koşup boynuna sarıldı:

“Seni ne çok özledim. İki gündür nerelerdeydin?”

Yüzü kızardı. Çünkü söyleyecek sözü yoktu. Başını öne eğdi. Onun aksine Ali hiç susmadı:

“Bak! Göstereceğim daha bir sürü yer var. Hem de bir sürü oyun. Vahşi hayvanları yakından görmedik. Sal gezintisi yaparken balıkları seyretmedik. Kaplumbağalar, yengeçler, rengârenk balıklar...” diye uzun uzun anlattı. Orhan masanın üzerinde duran Margolis’i o sırada gördü.

“Benim küçük porselen kumbaram, demek bıraktığım yerden doğruca buraya geldin.” diye mırıldanırken “Seni seviyorum Margolis, annemden babamdan bile çok...” dediğini hatırladı. Derin bir nefes alıp Ali’ye baktı:

“Kurtaracağım sizi...” dedi heyecanla.

Ali sevinçle elinden tuttuğu gibi nehrin kıyısına sürükledi onu. Ağaç dallarından yaptığı oltayı suya attılar.

“Bak” dedi. “Tuttuğumuz balıkları pişireceğiz birazdan. Hadi tut şu oltayı.”

Orhan heyecanla beklerken büyük bir balık takıldı oltaya. Elleriyle nehrin sevinç suyundan çıkan balığa dokunduğunda irkilerek gözlerini açtı.

Açık artırmayı yöneten görevli “Satıyorum...” derken Orhan ekrana baktı. Orada gördüğü parayla bir değil belki beş tane bisiklet alabilirdi. Bu sırada babası ona döndü:

“Gördün mü, insan disiplinli çalışırsa neler neler başarmaz!”

Dişlerini sıkıp ellerini yumruk yaptı. Babasını duymuyordu. Derin bir nefes alıp ahşap şövaledeki resme baktığında Ali’yi ilk kez kulübeden dışarı çıkmış ona el sallarken gördü ama karşılık veremedi. Boynunu büküp uzaklaşırken ormanın derinliklerinde küçük siyah bir noktaya dönüşen Ali gözden tamamen kaybolmak üzereydi. İşte o anda Orhan, babasının dizleri üzerinde duran küçük flamayı kaptığı gibi havaya kaldırdı